

# СТЕФАН БОНЕВ

# ТОПЪЛ И ГОРЧИВ

Част 4 от „Разкази за двама“

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Навън на едри парцали валеше сняг. Падаше бавно, сякаш някой беше разхвърлял накъсана на дребни парченца хартия. Сетих се за писмото на Ели. Присегнах се към масата, но не го намерих. Много добре си спомнях, че вечерта го четох и го оставих там, а сега нямаше и следа от него. Огледах се навсякъде — отново нищо. Взех загасналата цигара от пепелника и щракнах запалката. Тогава ми се стори, че навън наистина хвърчат накъсани листчета. Стоях така и проследявах полета им с очи. Отворих прозореца и протегнах ръка. Хванах няколко от тях. Видях откъслечни думи с нейния почерк, но не успях да ги прочета. Стопиха се в ръката ми. Навън беше отрупано с такива като тях. Някои бяха накацали по перваза на прозореца.

Облякох се и излязох навън. Когато стъпвах, листчетата се топяха под краката ми. Отвреме навреме се навеждах и се вглеждах в тях. Думите бяха най-различни и с всевъзможни почерци. Имаше парченца от вестници и книги.

А листчетата продължаваха да се сипят по главите на хората и покривите на къщите. Бяха натрупани вече цели преспи. Децата си играеха с тях. Правеха си снежни човеци, пързалияха се и се смееха. Някъде близо до училището две момчета сричаха с наведени глави. Още от първите дни започнаха да се виждат наведени глави или клекнали хора, които се вираха в краката си. В автобуса, докато пътувах за работа, чух всевъзможни реплики. Всеки беше открил и в същото време загубил нещо. Някаква жена се оплакваше, че ѝ изчезнала готварската книга. Опитвала се да открие на улицата рецептата за новогодишната баница, но слава богу, отървала се само с настинка. Един директор си блъскаше главата в автобусната спирка и се вайкаше за изчезналия договор за резервни части, без който бил загубен планът му.

Веднъж когато се прибирах вкъщи, видях пощаджията да се вира с отворена уста в празната си чанта. Оттогава изчезнаха вестниците и списанията. По радиото съобщаваха за изгубени документи, дипломи и какво ли не. Надълго говориха за това, че всички учреждения, библиотеки и банки са вече затворени. Бяха изчезнали книжните пари. Налагаше се да пазаруваме с дребни стотинки. Още си спомням когато веднъж по радиото обявиха новините. Последва мълчание, след което говорителят се извини, че не може да си намери листата. Оттогава започнаха да пускат само музика

и кратки съобщения за положението. Същото беше и с телевизията. Трябваше само да откъснеш поглед за малко от лист хартия и той изчезваше.

Вече огромни преспи задръстваха улиците и железопътните линии. Беше спрян транспортът. По радиото и телевизията обявиха бедствено положение. Хиляди чиновници и всички, които работеха с хартия, стояха без работа.

Вкъщи, както и навсякъде другаде, вече нямаше и грам хартия. А изпитвах непреодолимо желание да пиша, независимо какво. Започнах да драскам по стените, записвайки всичко по дати и часове. За няколко дни изписах едната стена. След около месец и другите. Мебелите стояха по средата на стаята. Бях си взел стълба и вече дращех по тавана. Стаята ми се беше превърнала в един огромен дневник.

Всичко това продължи седемдесет и девет дни. След това изведнъж спря да вали и снегът започна бавно да се топи. В следващите няколко дни всичко се върна по старите места. Хората бяха безкрайно радостни. Само децата тъгуваха по неочакваната ваканция. Книгите отново се появиха по рафтовете на книжарници и библиотеки. Изненадващо за себе си открих в джоба си банкноти, а в пощенската кутия се мъдреше сутрешният вестник. Само моето писмо още се губеше. Тъкмо вече се бях отчаял, когато започнаха да пристигат писма, адресирани до мен. И всеки плик съдържаше едно и също — сгънат на четири бял лист. Започнах и аз да пиша. Всеки ден. В отговор получавах все такива празни листа.

Един ден пристигна Ели. Беше по-хубава от всякога. Целуна ме и отвори пътната си чанта. В нея бяха писмата ми — празни листове, сгънати на четири.

А навън валеше сняг. Най-обикновен бял сняг. Събрах шепа от перваза и го вкусих. Беше топъл и горчив.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.